

Ars longa, vita brevis*

Bragagiu

Crai-Nou - pictorul de noapte
Cu o pensulă de rază
Trece pe cireșe coapte
Cu-amintirea de amiază.

Picură cu poezie,
Cu-aur ușurel atinge
Alba-dalba iasomie
Întunericul ce-mpinge.

Huhurezul de uimire
Că văzu așa pictură
Și-a rupt glasul printre fire
Înțesute-n țesătură.

Iară mâna cea artistă
Moale ca o adiere
Înviază vremea tristă
Ce pierduse din putere.

Mai cad picuri moi pe ape
Și le umple-n mii de stele
Că ies cerbii să se-adape
Să se sature de ele.

Iar eu șed în umbra stinsă
Nu sunt cerb și nu sunt floare
Ca să pot să fiu atinsă
Cu-nvierea de culoare.

Numai ochii din ațineri
Ani cu care îi educă
Au sclipit de-odată tineri
Ca argintul de nălucă.

Și-au crezut că încă poate
O minune să răsfete,
Timpuri multe din etate
Să se piardă-n frumusețe...
Victor Bragagiu
*Arta este lungă, viața este scurtă